

## Het Westen

In de Groene Amsterdammer van donderdag 3 augustus 2023 las ik een artikel dat me de ogen opende. Vaag had ik nog wel een reminiscentie en ergens in de verte van mijn geheugen weerklonk bij het lezen de gedachte dat ik het eigenlijk wel wist of beter nog, had moeten weten, maar dankzij het artikel kwam er een heldere weerschijsn tevoorschijn, lichtte de betekenis van de inhoud ervan op en overviel me het ‘Doen ze dat zo!’ onder welke titel het Klokhuis met enige regelmaat interessante onderwerpen voor de kijkende kinderen behandelt met antwoorden op vragen, die ook bij mij vaak een frisse helderheid oproepen.

Nu is de vorige zin door zijn lengte in volledige tegenspraak met zijn eigen inhoud, die immers enige helderheid pretendeert. Datzelfde geldt voor het artikel in de Groene. Ook daar zijn de zinnen lastig te volgen, soms door hun lengte, soms door hun constructie, maar het meest doordat zij geschiedenis beschrijven aan de hand van een grote hoeveelheid namen. Ach, je mag je best wat inspannen, denk ik dan, zeker als het geschiedenis betreft; dat is nooit simpel, - al wordt het vaak simpel gemaakt. Je bent toch gestudeerd?

En dus las ik het artikel ondanks mijn groeiende vermoeidheid helemaal uit. En tot mijn tevredenheid, want aan het eind kwam die reminiscentie, die heldere lichtstraal, waar ik het zo-even over had.

Het artikel staat op pagina 32-37 met als titel “Homoseksualiteit en de islam. De jongens in de hemelse tuinen” en beschrijft uitgebreid hoe ‘In islamitische culturen vóór de negentiende eeuw [...] homoseksualiteit veel breder geaccepteerd [was] dan tegenwoordig. In alle kringen, ook onder kaliefen en prinsen, was de voorkeur voor hetzelfde geslacht normaal. Het gold zelfs als een symbool van verfijning’. Zo luidt althans de samenvatting boven het artikel. En inderdaad, Somer Al Abdallah & Yaghoub Sharhani beschrijven in het artikel hoe de vele seksuele uitpattingen met jongens en slaven geen grenzen kenden en algemeen in de islam geaccepteerd waren.

Het zij zo, maar waar bij mij het licht doorbrak, was waar zij op het eind aankaarten dat “De visie op seksualiteit binnen de islam [...] in de negentiende en twintigste eeuw drastisch veranderd [is].” Dat kwam enerzijds door visionaire gelovigen die opriepen terug te keren naar de oorspronkelijke zuiverheid van de islam. Maar vooral door het westers kolonialisme: het in 1860 door de Britse heersers opgestelde Indiase wetboek van strafrecht verbood homoseksualiteit in (hedendaags) India, Pakistan en Bangladesh. En datzelfde deden de Fransen met het (in het Frans opgestelde) Tunesische strafrecht.

En nu, nu eindelijk volledig tot de islam is doorgedrongen dat homoseksualiteit toch echt niet kan, komt het Westen opnieuw langs met de mededeling: vergissing bedankt, homoseksualiteit dient

u als normaal te beschouwen en meer dan dat, wij gaan nu uit van de identiteit van het individu en zijn recht om in vrijheid zijn geaardheid als lhbtq+ te uiten.

-----